

1923-03-29

FAKTA

Dokumenttype:
Brevudkast

Arkivplacering:
Mappe 103 nr. 6

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Om den Begreb / Det der interessere mig ved det
stykke om Noas ark o. s. v. er dette, at i vore dage ^{hvor} forskel-
ning både i naturvidenskaben, og kræfterne og undersøgelser
paa alle områder har medbragt troen hos mange, og
gjort barnetruen vanstelig, ^{træn på underne, s. l. over} så selv teologer, og måske
ikke mindst de kristne, trækker sig ind i fortvivlel-
sen, det indre forhold mellem Gud og os, i disse
sædvanlige dage iges troen, hos de videnskabsmænd
der trænger ind i de forunderlige kræfter, der indvirkende
om energier forenes, det la Cour opstod var så optaget
af. Og det synes som Gud netop nu lyfter vor sæt-
tro ved at åbenbare naturens hemmeligheder i
hvert ukendt grad, så navnlig troen på underne falder
af sig selv for videnskabsmænd der søger netop under
kræfterne, så Vagt f. s. hævder, at tankeskræft har
herredømmet over naturen i forhold til netop kræfter,
i tanken; og at det er de kristne nationer som ubetinget
er gået i spidsen her. Det er de logiske konsekvenser
og samvirkningen som Vagt bygger på. Og samtidig
med dette sender Gud os Sagen Sander Sog, som rent
menneskeligt læser: naturens bog, og der finder speil-
billeder på speilbilleder af det himmelske der er omfattet
i Bibelen, samtidig med at han oplever under af
lovgivende art som i gamle dage. Det er mig og mig blevet
mig glæde at undersøge over så it så it andet forhold i

naturen der er som et speilbillede i en lille dråbe af den
omgivende himmel. Og det vrimler med sådanne speil-
billeder, som Gud har givet os til støtte. Og tank så engang
når vore øjne glædes og vi ser at Guds ord var den bogstæ-
velige sandhed, og huskede med sammenlignelse
med Thomas, der ikke vilde tro, før end han fik berørt sin
finger i nagelskabet. Og ved meget godt man må være sand, og
ikke udgive sig for at tro faste, end man virkelig gør, og
anfægter kender is og sne, og Gud se dem.

Hinder De fortælliger om mennesket som kom til eremiten
og klagede over, at hans tro var så vaklende, så selv
om den en stund følte klar og trygg så kunde den hurtigt
vejres hen i tvivl og modlighed. Ermiten svarede:
Har du aldrig set et fjeld speile sig i en stille sø og der
står så klart, at du syntes du kunde gribe det. Så kom en
brise og forstyrrede billedet, eller en storm som ganske
udslettet det hele. Sådan med din tro, men læg mærke til,
at billedet kommer igen, når vandet får ro, og så står det
der lige klart, selv om du skjuler selve fjeldet med din
hånd for øjet. Men var der intet fjeld, så kom der
intet billede deraf.

29/3 1923

T.L.